

der da fremkom fra den daværende Justitsminister — det ærede Medlem — gif ud paa, at der skulde være 5 Overformynderier, og at den Egn, hvor jeg hører hjemme, skulde have sit Overformynderi i Veile. Jeg gjorde ham dengang med fuld Føie opmærksom paa, at Forbindelsen mellem de andre Byer i Ribe Stift — navnlig i det vestlige Jylland — og Hovedstaden tilbvisse er ligesaa beqvem, om ikke beqvemere, ogsaa for Pengeforsendelser, end med den By i Stiftet, der var udseet til Sæde for Overformynderiet, og jeg troer, at det Samme med Føie kan siges om den By, hvortil han nu vil have Overformynderiet henlagt, nemlig Viborg. Naar man endelig vil have et særligt ihvst Overformynderi, forekommer det mig, at Aarhus, hvor Bankinstituttet findes, er den eneste By, som der kunde være Tale om at gjøre til dets Sæde. Jeg tillod mig allerede dengang stærkt at gjøre gjældende, at, skjøndt knyttet til Jylland med stærke Baand, var jeg dog ikke istand til at see, hvilken Skade Jylland skulde have af, at dets Overformynderimidler bleve samlede i Kjøbenhavn, og jeg benytter denne Leilighed til at oplyse, at den Maade, hvorpaa det kjøbenhavnske Overformynderi udlaaner sine Penge, tilfulde godtgjør, at enhver Frygt i saa Henseende er ugrundet. Jeg har havt en Fortegnelse over, hvorledes Capitalerne have været udlaante fra Kjøbenhavns Overformynderi; de enkelte Tilstørrelser mindes jeg ikke, men det er ganske vist, at omtrent 2 Millioner Rd., ja, jeg troer endog derover, vare udlaante i Eiendomme udenfor Kjøbenhavn, og af denne Sum var igjen en stor Deel udlaant i ihvste Eiendomme. Jeg kan dog huske, at der var et Tal, som fraspæredede mig i højeste Grad, nemlig at Hjørring Amt havde 800,000 Rd. tillæans fra Overformynderiet. Jeg troer derfor, at Frygten for, at de stedlige Creditforhold — om jeg maa kalde dem saa — i Jylland skulde lide ved den foreslaaede Concentration i Kjøbenhavn, er fuldstændig ugrundet. Men iøvrigt er det en Selvfølge, at jeg som Byde maa føle mig forpligtet til at talke det ærede Medlem for, at han har taget Hensyn til os, om jeg end ikke kan hde ham denne Paastjønneelse i fuldeste Maal. — Det samme ærede Medlem gjorde

gjældende, hvad jeg forresten meget godt kan give ham Ret i, at Bestemmelserne om Udlaan af de Umyndiges Midler og i Forbindelse dermed ogsaa Reglerne for Taxationer trænge til en Revision og Forandring. I saa Henseende maa jeg her gjentage, hvad jeg har udtalt i det andet Thing, at det er en Sag, som vil blive taget under Overveielse i Justitsministeriet, saaledes at et Lovforslag i denne Retning vil blive forelagt i næste Session. At saadanne Bestemmelser ikke høre hjemme i denne Lov, fremgaaer efter min Mening tydeligt deraf, at disse Regler ikke gjælde blot for Umyndiges Midler, men ogsaa for offentlige Stiftelsers Midler. Det er saaledes i ethvert Fald ikke nødvendigt at give disse Regler i Loven om Bestyrelsen af Umyndiges Midler, men iøvrigt haaber jeg, det vil være en Beroligelse for den ærede Taler, jeg sigter til, at der er givet et saadant bestemt Løfte, som vistnok en hvilken som helst Minister vil føle sig stærkt opfordret til at indfri. — Den samme ærede Taler indvendte, at de communale Myndigheder burde være stærkere repræsenterede i Laanebestyrelsen. Det forekommer mig dog virkelig, at det fornødne Hensyn til de communale Autoriteters Indflydelse paa Sagen er taget ved den Maade, hvorpaa Medlemmerne af Laanebestyrelserne vælges.

Jeg kommer dernæst til det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Midler). Det glædede mig, at den ærede Taler erkjendte det som et stort Gode, at der nu var fremkommet en Bestemmelse om, at Statskassen overtog Garantien for de Umyndiges Midler. Jeg erindrer ikke, om denne Bestemmelse fandtes i Regjeringsudkastet, eller er indkommen i Landstinget, men det er i alt Fald en Bestemmelse, som jeg ikke havde dristet mig til at bringe i Forslag, naar man ikke havde haft den store Mellemvunde til at tage Stødet af med, som Kjøbenhavns Reservecfond er, og jeg kan godt tænke mig, at f. Ex. Finansministeren vilde finde det betænkligt at give sit Samtykke til en saadan Garanti, naar man ikke havde denne første foreløbige Garanti. Jeg har den stikre Forventning, at den Risiko, som Staten ved denne Bestemmelse vil komme til at løbe, iøv-